

Arrest

**nr. 105 181 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 april 2012.

1.3. Op 6 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S. S. A. (...), bent minderjarig, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Laghman. U bent geboren in het dorp Saparo in het district Alisheng in de provincie Laghman, waar u, buiten een verblijf van 2 maanden in Jalalabad stad in de provincie Nangarhar vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, ook steeds gewoond hebt.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw beide ouders kwamen ongeveer 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven. U hebt 1 broer die momenteel met zijn gezin in Jalalabad stad woont.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Na zijn studies te hebben beëindigd in Rusland begon uw vader meer dan 12 jaar geleden te werken als elektronisch ingenieur voor het Directorate Office of Power and Electricity in Jalalabad. Hij hield zich voornamelijk bezig met het geven van workshops over het correcte herstel van elektriciteitsgeneratoren. Na dit werk gedurende 12 jaar te hebben gedaan verkreeg hij ongeveer 3-4 jaar geleden, omwille van deze activiteiten voor de Afghaanse overheid, problemen met de taliban. Hij kreeg 4 brieven van de taliban, waarin hij met aandrang werd verzocht deze werkzaamheden in samenwerking met de overheid stop te zetten en samen te werken met de taliban in hun strijd in naam van Islam. Deze bedreigingen waren gedurende meer dan 2 jaar aan de gang, maar uw vader bleef de brieven negeren en weigerde zijn werk als ingenieur op te geven en zich aan te sluiten bij de taliban. Een 6-7 tal maanden nadat uw vader de vierde brief had ontvangen van de taliban, pleegden de taliban een inval op het huis van uw familie in Laghman. U was op dat moment samen met uw broer bij uw oom in Qalai Daman. Uw beide ouders werden die dag vermoord door de taliban. Na dit incident bleven u en uw broer nog één week in Laghman voor de begrafenis en de rouw en dan vertrokken jullie naar Jalalabad stad, waar jullie voorlopig een huis huurden. Toen jullie daar ongeveer 2 maanden verbleven werd uw broer op weg naar de bazaar aangevallen door de taliban. Hij werd ernstig verwond en omstaanders brachten hem naar het ziekenhuis, waar hij werd geopereerd en enkele dagen verbleef voor behandeling. U bracht uw oom hiervan op de hoogte en hij raadde u aan het land te verlaten voor uw eigen veiligheid. Hij bracht u in contact met een smokkelaar en zo vertrok u richting Europa.

U ontvluchtte Afghanistan in 1389 op het einde van het jaar (2010). U kwam in België aan op 12 januari 2011 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) uitgereikt in Laghman, een document ter bevestiging van het incident dat uw broer overkwam en documenten van zijn ziekenhuisopname, 7 foto's van de verwondingen die uw broer opliep en de 2 enveloppes waarin deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. De door u aangehaalde beroepsactiviteiten van uw vader en de problemen die hij hierdoor zou verkregen hebben vanwege de taliban worden niet geheel betwist - hoewel uw verklaringen hierover op verschillende punten ook eerder vaag en weinig doorleefd overkomen- maar op basis van deze verklaringen toont u niet aan dat u persoonlijk een doelgerichte en gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban als u op dit moment zou terugkeren naar Afghanistan. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u -zo u hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben- u deze aangehaalde problemen zou kunnen vermijden door u te hervestigen in Jalalabad stad in de provincie Nangarhar, waar uw broer op dit moment ook verblijft samen met zijn gezin.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over de werkzaamheden van uw vader als elektronisch ingenieur bij het Directorate Office of Power and Electricity in Jalalabad. Hoewel het CGVS deze beroepsactiviteiten van uw vader niet geheel betwist, kan hierbij toch de opmerking gemaakt worden dat u op een aantal concrete vragen die hieromtrent gesteld worden slechts een eerder vaag en oppervlakkig antwoord kan geven. Zo vertelt u dat hij studeerde in Rusland, maar als u dan gevraagd wordt hierover meer te vertellen en wat hij u daarover vertelde, dan weet u niet waar hij in

Rusland studeerde en voor hoelang (CGVS, p. 9). Ook waarom hij naar Rusland ging om te studeren daar heeft u geen idee van (CGVS, p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt wat hij u over zijn werk vertelde, kan u alleen maar antwoorden dat dit niet zo veel was en als u dan gevraagd wordt of u hem er dan nooit iets over vroeg dan stelt u van niet want u was zelfs bang om twee elektriciteitsdraden bij elkaar te brengen (CGVS, p. 10). Redelijkerwijze zou toch van u verwacht kunnen worden dat u op dergelijke vragen een iets meer concreet antwoord zou kunnen geven, aangezien u verklaart dat de directe reden voor uw vlucht uit Afghanistan rechtstreeks verbonden is met de problemen die uw vader heeft gekend vanwege de taliban naar aanleiding van dit werk dat hij deed. Ook wanneer u gevraagd wordt naar enige documenten of foto's van uw vader en van zijn beroepsactiviteiten, dan kan u niets tonen. U stelt dat u het aan uw broer kan vragen of ze nog thuis zijn maar dat jullie geen computer hebben om ze op te bewaren (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt waarom u deze ook niet door uw broer liet opsturen, samen met de andere documenten, dan stelt u dat u niet wist dat dit belangrijk zou zijn, dat u niet wist dat u deze zou moeten tonen (CGVS, p. 14). U wist niet dat de documenten van uw vader belangrijk zouden zijn, daar had niemand u iets over gezegd (CGVS, p. 14). Dergelijke verklaringen komen weinig logisch en weinig aannemelijk over, aangezien u stelt dat de werkzaamheden van uw vader en de problemen vanwege de taliban die daaruit voortkwamen rechtsreeks verbonden zijn met de incidenten die daarop volgden en die de directe aanleiding waren voor uw vlucht uit Afghanistan.

Een tweede bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over de problemen die uw vader dan heeft verkregen vanwege de taliban omwille van deze voorgenoemde werkzaamheden als elektronisch ingenieur in Jalalabad. Uw verklaringen hieromtrent komen op verschillende punten eerder vreemd en weinig logisch over, wat dan ook ernstige vragen stelt bij de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt. Als u gevraagd wordt het begin van deze problemen voor uw vader ongeveer in de tijd te situeren, dan stelt u dat het ongeveer 3-4 jaar was voordat u uit Afghanistan vertrok en dat uw vader daarvoor dit werk al gedurende 12 jaar deed (CGVS, p. 16). Als u dan gevraagd wordt hoe de taliban wisten dat uw vader dit werk deed dan stelt u dat zij alles over iedereen weten want dat zij in de buurt wonen en vervolgens verklaart u dat uw vader daarvoor nooit enige problemen heeft ondervonden met de taliban (CGVS, p. 16). Een eerste opmerking die hierbij kan gemaakt worden is dat het eerder vreemd en weinig logisch overkomt dat uw vader dit zelfde werk gedurende 12 jaar zou gedaan hebben in Afghanistan zonder enige problemen, ook tijdens het talibanregime en dat de taliban hier blijkbaar ook van op de hoogte waren, en dat hij dan nu plots 3-4 jaar geleden wel problemen zou hebben verkregen vanwege de taliban omwille van dit werk. Daarna vertelt u dan dat uw vader verschillende brieven zou verkregen hebben vanwege de taliban met daarin de boodschap dat hij met dit werk voor de regering moest stoppen en dat hij de beweging van de taliban diende te vervoegen in hun strijd voor Islam (CGVS, p. 16). Een eerste brief zou hij verkregen hebben in de zomer 3-4 jaar voor uw vertrek, een tweede dan ongeveer een half jaar later en daarna nog twee met telkens een jaar tijd er tussenin (CGVS, p. 16). Als u dan gevraagd wordt wat er telkens gedurende die lange tussenperiodes tussen de verschillende brieven gebeurde en of uw familie dan nog op de één of andere manier iets vernam van de taliban, dan stelt u telkens van niet, dat er niets gebeurde in die maanden en jaren tussendoor (CGVS, p. 16). Hier komt het zeer vreemd, weinig logisch en bijgevolg weinig aannemelijk over dat de taliban gedurende 3-4 jaar dergelijke brieven zouden hebben gestuurd aan uw vader met telkens dergelijke lange tussenperiodes en zonder enige concrete actie. Indien zij werkelijk geïnteresseerd waren in uw vader, indien zij werkelijk wilden dat hij stopte met dit werk en hen vervoegde in hun jihadstrijd, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat zij meer concrete actie zouden ondernemen in plaats van deze jarenlange bedreigingen zonder enig resultaat waarbij ze uw vader eigenlijk de kans gaven om zijn voorzorgsmaatregelen te nemen of om hulp of bescherming te zoeken op de één of andere manier. Als u dan verder gevraagd wordt waar al deze brieven nu zijn en waarom u ze niet heeft meegebracht uit Afghanistan of achteraf heeft laten opsturen, dan stelt u dat ze bij de regering zijn voor de klacht (CGVS, p. 17). Jullie zouden er geen kopie van gekregen hebben maar als jullie de brieven terug wilden dan konden jullie ze gewoon terug vragen (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt waarom u hier dan niet naar gevraagd heeft bij uw broer om ze samen met de andere documenten naar u hier op te sturen, dan stelt u dat u niet wist dat u andere documenten zou moeten tonen dan uw taskara en een bewijs van de problemen van uw broer (CGVS, p. 17). Opnieuw komen dergelijke verklaringen hier zeer vreemd en weinig aannemelijk over aangezien deze documenten deel uitmaken van de kern van het asiolverhaal dat u vertelt. Deze blijk van een gebrek aan interesse hieromtrent ondermijnt de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Vervolgens vertelt u dan dat uw vader hierover een klacht zou gaan indienen zijn bij het security office in Laghman, maar dat zij niets deden om jullie te helpen (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt of jullie later nog terug gingen informeren naar het verdere verloop van deze klacht dan stelt u van niet en als u naar enige documenten van deze klacht word gevraagd dan verklaart u dat jullie inderdaad documenten kregen en u denkt dat ze nog bij uw broer zijn of ergens anders (CGVS, p. 17). Vervolgens verklaart u dat u er niet aan dacht ze mee te

nemen of te laten opsturen, maar u kan er nu nog naar vragen (CGVS, p. 17). Deze verklaringen komen opnieuw weinig logisch en weinig overtuigend over aangezien deze documenten rechtstreeks verbonden zijn met de kern van uw asielverhaal.

Een volgende bemerking heeft dan betrekking op uw verklaringen over het bezoek dat uw familie kreeg van de taliban en waarbij uw beide ouders om het leven zouden gekomen zijn. Een eerste opmerking die hierbij kan gemaakt worden betreft een incoherentie op het gebied van de tijdssituering die u geeft voor het moment van dit bezoek van de taliban aan uw familie en het moment waarop u dan vertrokken bent uit Afghanistan. U stelt dat het incident waarbij uw beide ouders om het leven kwamen een 6-7 tal maanden na het verkrijgen van de vierde dreigbrief plaats vond en dat u dan daarna nog 1 week in Laghman zou gebleven zijn voor de begrafenis en de rouw en dan met uw broer naar Jalalabad zijn vertrokken (CGVS, p. 17-18). Jullie bleven 2 maanden in Jalalabad en dan bent u vertrokken richting Europa (CGVS, p. 18). Volgens deze berekeningen en uw voorgaande verklaringen over de momenten waarop uw vader de brieven van de taliban verkreeg zouden uw ouders dan op het einde van 2009 om het leven gekomen zijn en dan zou u dus begin 2010 naar Europa vertrokken zijn. Wanneer u even later tijdens het interview echter gevraagd wordt wanneer u juist uw land van herkomst verlaten hebt dan stelt u dat dit in 1389 (2010) was op het einde van het jaar (CGVS, p. 20). Dergelijke incoherentie op het gebied van de datering van deze essentiële en ingrijpende gebeurtenissen in het verhaal dat u vertelt, stellen ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid. Vervolgens worden u enkele vragen gesteld over dit incident dat in uw familiewoning plaats vond en waarbij uw beide ouders om het leven kwamen. Er wordt u gevraagd wat er toen die dag precies gebeurd is, wie u hierover verteld heeft en wat u verteld werd.

Uw verklaringen hieromtrent blijven echter zeer vaag en weinig concreet. U stelt dat de taliban naar jullie huis kwamen, over de muur sprongen en uw ouders om het leven brachten (CGVS, p. 18). U werd hierover geïnformeerd door uw buur Saleem, maar hij kon u alleen maar vertellen dat hij het vuren hoorde en dat hij zag dat uw ouders vermoord waren (CGVS, p. 18). Het feit dat dit alles is van concrete informatie dat u over dit incident kan geven komt zeer vreemd en weinig aannemelijk over. Het gaat hier immers toch om een zeer ingrijpende gebeurtenis in uw leven, die ook mede de directe aanleiding was voor uw vlucht uit Afghanistan en uw asielaanvraag hier in België op dit moment. Het feit dat uw verklaringen hier dermate weinig doorleefd en weinig concreet overkomen en dat u hierover niet meer zou hebben doorgevraagd bij uw buur, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Jullie zouden hierover ook geen aangifte gedaan hebben bij de politie en de politie zou zelfs niet ter plaatse gekomen zijn (CGVS, p. 18). U kan ook geen enkel document voorleggen ter bevestiging van deze verklaringen over het overlijden van uw ouders en de enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat de regio tijdens de nacht onder controle staat van de taliban en dat daarom de autoriteiten zelfs geen notie kwamen nemen van wat er gebeurd was (CGVS, p. 14).

Vervolgens zijn er uw verklaringen over het incident dat er met uw broer gebeurd is toen jullie in Jalalabad verbleven. Ook hier komen uw verklaringen eerder vaag en weinig specifiek over, wat opnieuw ernstige vragen stelt bij uw geloofwaardigheid. Als u gevraagd wordt concreet meer te vertellen over wat er met uw broer gebeurd is, kan u alleen maar zeggen dat u er toen niet was, maar dat volgens de mensen die het gezien hebben er mensen waren op een motorfiets en dat uw broer vanachter werd aangevallen op weg naar de bazaar (CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt wie deze aanvallers waren, dan weet u dat het de taliban waren, maar iets meer van concrete info kan u hier niet over geven (CGVS, p. 19). Als u dan gevraagd wordt wat die mensen nog meer zagen en vertelden, dan kan u alleen maar herhalen dat ze uw broer aanvielen en dan wegrenden (CGVS, p. 19). De echtgenote van uw broer zou thuis geweest zijn op het moment van de aanval en als u dan gevraagd wordt wat zij u hierover vertelde, dan kan u alleen maar zeggen dat ze u zei dat uw broer werd aangevallen en dat iedereen aan het huilen en schreeuwen was (CGVS, p. 19). Als u dan gevraagd wordt of u niet meer doorvroeg aan haar wat er specifiek gebeurde, het ging toch om de moord op uw broer, dan stelt u van niet want in Pashtoun cultuur komt een vrouw niet buiten en kan zij dus niet meer vertellen (CGVS, p. 19). Wanneer u dan verder gevraagd wordt naar de reden van de aanval van de taliban op uw broer, dan stelt u dat het was omdat jullie werkten met de autoriteiten (CGVS, p. 19). Als dan hierbij opgemerkt wordt dat u en uw broer toch niet bij de autoriteiten werkten, dan bevestigt u inderdaad van niet, uw broer was een winkeleigenaar, maar u stelt dat het in Afghanistan zo is dat als je met de autoriteiten werkt dat dan je hele familie in gevaar is (CGVS, p. 19). De reden die u hier geeft komt opnieuw onlogisch over aangezien uw vader op dat moment reeds vermoord was en dus niet meer voor de autoriteiten werkte en bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u en uw broer ook maar iets te maken zouden gehad hebben met het werk van uw vader en dus na de dood van uw vader nog een bewust doelwit zouden kunnen geweest zijn voor de taliban. U vertelt dan verder dat uw broer naar het ziekenhuis gebracht werd en dat de politie ook daar ter plaatse kwam (CGVS, p. 19). U toont hier vervolgens enkele documenten van, maar u kan helemaal niets vertellen bij deze documenten. U weet niet wat er in staat want u kan niet lezen en u was er niet bij toen deze gemaakt werden, u weet

alleen dat het gaat over uw broer in het ziekenhuis (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u niet kan lezen aangezien u eerder tijdens het interview verklaarde 5 jaar naar school te zijn geweest, dan kan u daarop alleen maar zeggen dat iedereen toch weet hoe de school daar is en dat u dergelijke tekst niet kan lezen (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt of u uw broer dan niet vroeg hier meer over te vertellen wanneer hij u deze documenten verstuurde vanuit Afghanistan als bewijs, dan kan u alleen maar antwoorden dat uw broer u zei dat hij in het ziekenhuis was en dat de politie kwam voor ondervraging, het enige wat hij u vertelde over deze documenten is dat ze over het incident gaan (CGVS, p. 14). Verder toont u dan enkele foto's van de verwondingen van uw broer (CGVS, p. 14). U kan echter geen enkele foto voorleggen van u en uw broer samen en op die manier levert u dan ook geen enkel bewijs dat de persoon op de foto's werkelijk uw broer is.

De cumulatie van al deze vage, weinig doorleefde en op verschillende punten vreemde en weinig logische verklaringen over de gebeurtenissen die de directe aanleiding hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan, stellen ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van alles wat u hier vertelt.

Hoewel het CGVS op basis van deze verklaringen het werk van uw vader als elektronisch ingenieur niet volledig betwist, toont u op basis van diezelfde verklaringen echter niet op voldoende overtuigende wijze aan dat dit zou geresulteerd hebben in de moord op uw ouders en een aanslag op uw broer en dat u zelf hierdoor ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovendien is uw eigen letterlijke verklaring hierover duidelijk. Wanneer u specifiek gevraagd wordt of u ooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban naar aanleiding van alles wat u vertelde, verklaart u van niet (CGVS, p. 20). U stelt dat in de brief jullie hele familie werd vernoemd (CGVS, p. 20). Maar dit enige tastbare bewijs van de bedreigingen kan u niet voorleggen en vond u blijkbaar niet belangrijk genoeg om er aan te denken het ook op te vragen bij uw broer samen met de andere documenten die hij u toestuurde. Als u dan gevraagd wordt waarom de taliban nog geïnteresseerd waren in u nadat uw vader was gestopt met zijn werk en om het leven was gebracht -wat hun doel was volgens uw verklaring- dan stelt u dat de taliban zeiden dat als u in Afghanistan zou blijven dat u dan in de toekomst met de regering zou gaan werken en dat u dat niet mocht doen maar dat u hen moest vervoegen (CGVS, p. 20). Ze zouden dit ook vermeld hebben in de brieven die ze naar uw vader stuurden (CGVS, p. 20). Dergelijke bewering is echter louter speculatief van aard en bovendien kan u dit ook nergens concreet aantonen aangezien u deze brieven niet belangrijk genoeg vond om te laten opsturen. Nergens uit de rest van uw verklaringen tijdens het hele gehoor blijkt dat u ooit persoonlijk door de taliban bent gecontacteerd of bedreigd en dat u op dit moment bij terugkeer een doelgerichte vervolging moet vrezen vanwege hen. Hierbij kan bovendien de belangrijke opmerking gemaakt worden dat blijkt uit uw verklaringen over recent contact met uw familie in Afghanistan, dat u gehad heeft met uw broer, dat hij op dit moment nog steeds in Jalalabad stad verblijft samen met zijn gezin (CGVS, p. 8 en p. 20). Als u dan specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige situatie van de problemen die jullie hadden in Afghanistan en of uw broer nog iets vernomen heeft van de taliban of nog door hen gecontacteerd werd na uw vertrek, dan stelt u van niet (CGVS, p. 20). Indien de taliban werkelijk specifiek op zoek zouden zijn naar u en uw broer omwille van het werk van jullie vader, die ze intussen al om het leven zouden hebben gebracht, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze nog actief verder naar uw broer zouden zoeken, dat ze naar hem zouden informeren in de stad en dat ze hem zouden vinden in Jalalabad aangezien u verklaart dat hij daar nog steeds verblijft. Het feit dat ze hem en zijn gezin nu blijken met rust te laten ondormijnt volledig uw persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging vanwege de taliban bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Bovendien kan hierbij nog kort een incoherentie opgemerkt worden met betrekking tot uw verklaringen over het recent contact dat u heeft met uw broer in Afghanistan. Aan het begin van het interview verklaart u dat u op dit moment contact heeft maar daarvoor voor lange tijd niet, u zou terug contact hebben sinds 4-5 maanden (CGVS, p. 8). Als u dan later tijdens het interview wordt gevraagd wanneer u de documenten werden opgestuurd die u voorlegt, dan stelt u dat dit 6-7 maanden geleden gebeurde (CGVS, p. 13). Wanneer u dan geconfronteerd wordt met het feit dat u even tevoren verklaarde geen contact te hebben gehad met Afghanistan tot 4-5 maanden geleden, dan is de enige verklaring die u hiervoor kan geven dat u bedoelde ongeveer (CGVS, p. 13).

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afgaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Het feit dat uw vader een tijd gewerkt heeft als elektronisch ingenieur in Jalalabad wordt niet betwist door het CGVS, maar

uit voorgaande argumentatie blijkt dat er toch ernstige vragen dienen gesteld te worden bij het hele verhaal dat u hierrond vertelt. De documenten die u hierbij voorlegt hebben enkel waarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. U kan ook zeer weinig concrete duiding geven bij deze documenten die u voorlegt in verband met het incident dat uw broer zou zijn overkomen (CGVS, p. 13 - 14). Bovendien kan hierbij ook worden opgemerkt dat u geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning of bevestiging van de problemen die uw vader zou gehad hebben met de taliban, hoewel u verklaart dat er verschillende brieven werden gestuurd (CGVS, p. 15-17). Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Alisheng in de provincie Laghman, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer en zijn gezin op dit moment in Jalalabad wonen zonder daar nu nog enige problemen te ondervinden vanwege de taliban (CGVS, p. 20). U beschikt in Jalalabad stad dus over een afdoend en veilig familiaal netwerk om u aanvankelijk op te vangen. Uw broer is een winkелеigenaar en uw vader heeft meer dan 12 jaar gewerkt als elektronisch ingenieur dus naar alle waarschijnlijkheid beschikt u over de nodige financiële middelen om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad. U hebt bovendien de laatste 2 maanden voor uw vertrek in Jalalabad doorgebracht en bent logischerwijze dan toch min of meer vertrouwd geraakt met deze stad. U ging reeds 5 jaar naar school in Afghanistan en spreekt Dari, Pashtou en ook wat Engels (CGVS, p. 7 en 12) wat uw kansen op het vinden van werk daar of het verder zetten van uw studies alleen maar positief zal stimuleren. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiële dossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad stad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli (hierna: vluchtelingenverdrag), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vervolging te vrezen door de taliban omwille van het feit dat zijn vader als elektronisch ingenieur gewerkt heeft voor de Afghaanse overheid. Hij stelt dat zijn vader weigerde zijn werk op te geven en daarom met zijn echtgenote vermoord werd door de taliban, dat vervolgens hij en zijn broer het slachtoffer werden van een aanslag en dat hij in samenspraak met zijn oom besloot dat hij voor zijn eigen veiligheid het land moest verlaten, dat hij vervolgens de vlucht heeft genomen naar het buitenland. Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij deze vrees voor vervolging in detail heeft uiteengezet tijdens het verhoor voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS), stelt ter goeder trouw te zijn in zijn verklaringen en vervolgt dat goede trouw wordt vermoed en dat kwade trouw dient bewezen te worden, hetgeen *in casu* niet gebeurd is door de CGVS en dat hij derhalve enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker meent dat zijn relaas plausibel en consistent is en niet in tegenspraak met gekende gegevens, dat gelet op zijn kwetsbaar profiel – minderjarige asielzoeker – de CGVS de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen bij de beoordeling van dit dossier, hetgeen hij *in casu* niet gedaan heeft. Verzoeker meent dat de CGVS hem de status van vluchteling diende toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt vast dat de CGVS niet betwist dat zijn vader als ingenieur voor de overheid werkte en hij verwijst naar de beleidsnota Afghanistan van februari 2010 van het CGVS. In lijn met de ‘*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan*’ (hierna: Guidelines Afghanistan) van juli 2009 worden Afghaanse asielzoekers, volgens verzoeker, met een geloofwaardig risicoprofiel in principe als vluchteling erkend. Voorbeelden van risicoprofielen zijn volgens verzoeker personen die met de Afghaanse overheid of ISAF hebben samengewerkt. Verzoeker argumenteert dat het gevoerde beleid ruim is en ook oog heeft voor bijzonder kwetsbare groepen als niet-begeleide minderjarigen. Hij herhaalt dat de CGVS erkent dat zijn vader een risicoprofiel had in Afghanistan uit hoofde van zijn beroep en dat hij als zoon van zijn vader eenzelfde risicoprofiel heeft, alsook dat de CGVS in deze de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen, ook rekening houdend met het feit dat hij nog minderjarig is en hem dan ook had moeten erkennen als vluchteling. Concluderend stelt verzoeker dat de CGVS hem derhalve de hoedanigheid van vluchteling had dienen toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de beslissing tot de subsidiaire bescherming, gaat verzoeker niet akkoord met de stelling dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) uitgaat van een aantal veronderstellingen, met name dat zijn broer in Jalalabad woont met zijn gezin zonder dat hij daar nog enige problemen ondervindt vanwege de taliban, waardoor de CGVS er vanuit gaat dat hij in Jalalabad over een afdoend en veilig netwerk beschikt om hem aanvankelijk op te vangen. Volgens verzoeker baseert het CGVS een beslissing waarbij de subsidiaire bescherming wordt geweigerd aan een minderjarige op een veronderstelling, die afgeleid wordt uit een aantal verklaringen van verzoeker. Hij stelt dat hem op geen enkel ogenblik rechtstreeks de vraag werd gesteld of hij zich bij zijn broer in Jalalabad had kunnen vestigen of dat hij dit zou kunnen doen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij

in zijn verklaringen neutraal heeft toegelicht waar zijn broer woonde, wat het beroep van zijn broer was en hij verteld heeft dat hij twee maanden in Jalalabad heeft verbleven vooraleer hij Afghanistan verliet, dat hij op geen enkel ogenblik een waardeoordeel heeft uitgesproken over de effectiviteit van enig familiaal netwerk in Afghanistan. Volgens verzoeker kan het CGVS op basis van deze summere gegevens redelijkerwijze niet concluderen dat hij zich zou kunnen vestigen in Jalalabad, dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd naar dit eventueel vestigingsalternatief. Hij vervolgt dat er geen enkele zekerheid is dat zijn broer bereid is of de capaciteit heeft om hem voor onbepaalde tijd in huis te nemen. Verzoeker stelt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift verder dat hij sedert geruime tijd geen contact meer kan leggen met zijn broer, dat de verbinding verbroken is, dat hij dus in het ongewisse is over de situatie van zijn broer, zijn actuele verblijfplaats en diens veiligheidssituatie.

De CGVS gaat er, volgens verzoeker, van uit dat iedereen uit onveilig gebied in Afghanistan zich maar in de – zogenaamd veilige – stad zou moeten vestigen, dat subsidiaire bescherming dan een totaal lege doos wordt, dat volgens de CGVS er ‘veilige’ gebieden bestaan in Afghanistan, zoals Kabul en Jalalabad, en een vlucht naar het buitenland dus niet nodig zou zijn, nu er een alternatief bestaat in Afghanistan zelf. Verzoeker meent dat de subsidiaire bescherming logischerwijze beoordeeld dient te worden ten aanzien van het district Alisheng, provincie Laghman, vanwaar hij afkomstig is, dat er in Alisheng wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is, dat hij dan ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn afkomst uit een onveilig district, met name Alisheng vraagt.

Verder gaat verzoeker allerm minst akkoord met de stelling als zou er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaan om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal verwijst naar de SRB ‘Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad’ van 23 oktober 2012, doch slechts ten dele en niet volledig, dat op p. 6 en 7 van voornoemd document een overzicht wordt gegeven van de verschillende aanslagen en activiteiten van de taliban in Jalalabad in 2011 en 2012 en wordt verwezen naar het feit dat sinds november 2011 een nieuwe AGE commandant voor de provincie op post is, met focus op Jalalabad. Verzoeker stelt dat er in Jalalabad met de regelmaat van de klok aanslagen met IED’s worden gemeld, met (burger)doden en gewonden. Op basis van dezelfde SRB als waarnaar wordt verwezen door het CGVS, concludeert verzoeker dat er in Jalalabad wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is, waardoor in zijn hoofde, in geval van terugkeer, een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. Verzoeker vervolgt dat de voornoemde SRB hoe dan ook een beperkte tijdsopname is van de toestand in Jalalabad en er aldus geen enkele garantie is voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV en in het licht van de te verwachten evolutie. Verzoeker laat gelden dat zeer recent, op 2 december 2012, de taliban een zware aanval hebben uitgevoerd op de luchthaven van Jalalabad. Hij meent dan ook dat het duidelijk is dat Jalalabad en omgeving terug oorlogsgebied is en dat personen die in dit gebied wonen aldaar een ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker meent dan ook dat een persoon uit dit gebied de subsidiaire bescherming toegekend moet worden. Verzoeker vervolgt dat het algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten en de vijandelijkheden alsdan nog zullen escaleren en Jalalabad als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit zal worden. Verzoeker meent dan ook dat de subsidiaire bescherming weigeren op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar (2011, eerste kwartaal 2012) onredelijk en onzorgvuldig is en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Verzoeker specificeert dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding, dat het bestuur zich zo nodig voldoende dient te (informer) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Hij vervolgt dat aan de bestuursbeslissing een nauwgezette belangenafweging ten gronde dient te liggen en stelt dat hij de gevraagde nauwgezetheid niet terugvindt in de beslissing van de commissaris-generaal. Voorts meent verzoeker dat het CGVS niet voldoende rekening heeft gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel de nodige garanties heeft naar veiligheid toe, dat het al dan niet bestaan van een afdoend en veilig sociaal netwerk in Afghanistan niet werd onderzocht. Na het citeren van artikel 39/2, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, meent verzoeker dat de Raad dient vast te stellen dat het al dan niet bestaan van een functionerend sociaal netwerk voor hem, een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, niet naar behoren werd onderzocht.

Ter terechtzitting herhaalt de raadsman van verzoeker dat het bestaan van een vestigingsalternatief gebaseerd is op veronderstellingen en niet op feiten of op het dossier, dat de broer van verzoeker heden de situatie onveilig vindt en ook Jalalabad wil verlaten zodat opvang van verzoeker onzeker is en stelt verzoeker dat niet licht mag geoordeeld worden over de veiligheidssituatie in Jalalabad, daar zijn broer reeds aangevallen werd. Verzoeker preciseert dat zijn broer na het incident, dat hij ook reeds vermeldde op het gehoor op het CGVS, in het ziekenhuis werd opgenomen en dat hij Afghanistan ontvluchtte, dat zijn broer hem niet kon vergezellen op zijn vlucht, daar hij in een coma lag. Verzoeker stelt eveneens dat zijn broer na 3 maanden hersteld was, alsook dat daarna de dreigbrieven bleven komen, waarna zijn broer zijn oorspronkelijke verblijfplaats in Jalalabad verliet, dat zijn broer binnen Jalalabad 'bewoog'. Ter terechtzitting verklaart verzoeker ook dat hij een lange tijd geen nieuws meer had van zijn broer, maar dat hij via iemand die hij ontmoet heeft, terug contact heeft met zijn familie. Op de vraag of hij op de 'andere plaats' in Jalalabad, aldus de plaats waar zijn broer verbleef nadat hij zijn oorspronkelijke verblijfplaats in Jalalabad had verlaten, nog contact had met zijn broer, antwoordde verzoeker bevestigend.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker de beleidsnota van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van februari 2010 inzake 'asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers', alsook een persbericht 'Taliban vallen Afghaanse luchthaven aan' van 2 december 2012.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij *in casu* heeft gedaan.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de problemen die hij verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vlucht en asielaanvraag in België op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging vanwege de taliban aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. De door verzoeker aangehaalde beroepsactiviteiten van zijn vader en de problemen die hij hierdoor zou verkregen hebben vanwege de taliban worden niet geheel betwist door het commissariaat-generaal, hoewel verzoekers verklaringen hierover op verschillende punten ook eerder vaag en weinig doorleefd overkomen. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker – zo hij hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben – de aangehaalde problemen zou kunnen vermijden door zich te hervestigen in Jalalabad stad waar zijn broer op dit moment ook verblijft samen met zijn gezin. Betreffende het vage en weinig doorleefde karakter van verzoekers verklaringen over de beroepsactiviteiten van zijn vader en de problemen die hij hierdoor zou gekregen hebben, motiveert de commissaris-generaal dat (i) hoewel de beroepsactiviteiten van verzoekers vader niet geheel betwist worden, opgemerkt moet worden dat verzoeker op een aantal

concrete vragen hieromtrent gesteld een eerder vaag en oppervlakkig antwoord kan geven en dat van verzoeker toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij op dergelijke vragen een iets meer concreet antwoord zou kunnen geven, aangezien de beweerde directe reden voor zijn vlucht rechtstreeks verbonden is met de problemen die zijn vader heeft gekend vanwege de taliban naar aanleiding van het werk dat hij deed, (ii) verzoeker geen documenten of foto's kan tonen van zijn vader en van zijn beroepsactiviteiten, dat de verklaring dat verzoeker niet wist dat deze documenten belangrijk zouden zijn, weinig logisch en weinig aannemelijk overkomen aangezien verzoeker stelt dat de werkzaamheden van zijn vader en de problemen vanwege de taliban die daaruit voortkwamen rechtstreeks verbonden zijn met de incidenten die daarop volgden en die aanleiding waren voor zijn vlucht, (iii) de verklaringen van verzoeker omtrent de problemen die zijn vader kende omwille van zijn werkzaamheden op verschillende punten eerder vreemd en weinig logisch over, wat dan ook ernstige vragen stelt bij de geloofwaardigheid hierover, dat het zeer vreemd, weinig logisch en bijgevolg weinig aannemelijk overkomt dat de taliban gedurende 3 à 4 jaar brieven zouden hebben gestuurd aan verzoekers vader met telkens lange tussenperiodes en zonder enige concrete actie, dat indien zij werkelijk geïnteresseerd waren in zijn vader en indien zij werkelijk wilden dat hij stopte met zijn werk en hen vervoegde in hun jihadstrijd, er logischerwijze kan verwacht worden dat zij meer concrete actie zouden ondernemen in plaats van de jarenlange bedreigingen zonder resultaat waarbij ze verzoekers vader eigenlijk de kans gaven om zijn voorzorgsmaatregelen te nemen of om hulp of bescherming te zoeken, (iv) verzoekers verklaringen dat hij de brieven niet kan voorleggen omdat ze bij de regering zijn voor een klacht en dat hij zijn broer niet vroeg om ze op te sturen daar hij niet wist dat hij andere documenten zou moeten tonen dat zijn taskara en de problemen van zijn broer, zeer vreemd en weinig aannemelijk overkomen gezien deze documenten deel uitmaken van de kern van het asielverhaal, dat deze blijk van gebrek aan interesse de geloofwaardigheid van wat verzoeker hierover vertelt ondermijnt, dat verzoekers verklaringen over het verder verloop van de klacht en de documenten betreffende de klacht ook weinig logisch en weinig overtuigend zijn aangezien deze documenten rechtstreeks verbonden zijn met de kern van zijn relaas, (v) er een incoherentie vastgesteld wordt op het gebied van tijdsituering die verzoeker geeft voor het moment van het bezoek van de taliban aan zijn familie, waarbij zijn beide ouders om het leven zouden zijn gekomen, en het moment waarop verzoeker vertrokken is uit Afghanistan, dat een dergelijke inconsistentie op gebied van datering van deze essentiële en ingrijpende gebeurtenis in het verhaal van verzoeker ernstige vragen oproept bij zijn geloofwaardigheid, (vi) verzoekers verklaringen omtrent het incident dat in zijn familiewoning plaatsvond en waarbij zijn beide ouders om het leven kwamen, zeer vaag en weinig concreet blijven, dat het feit dat hij niet meer concrete informatie kan geven zeer vreemd en weinig aannemelijk overkomt, daar het immers om een zeer aangrijpende gebeurtenis in zijn leven gaat die mede de directe aanleiding voor zijn vlucht was, dat verzoeker ook geen aangifte heeft gedaan bij de politie en dat de politie zelfs niet ter plaatse zou zijn gekomen en dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter bevestiging van zijn verklaringen over het overlijden van zijn ouders, (vii) ook verzoekers verklaringen aangaande het incident met zijn broer toen hij en zijn broer in Jalalabad verbleven eerder vaag en weinig specifiek overkomen, (viii) de reden die verzoeker geeft voor het vervolgen van zijn broer door de taliban, namelijk dat als je in Afghanistan met de autoriteiten werkt dan je hele familie in gevaar is, onlogisch overkomt aangezien zijn vader op dat moment reeds vermoord was en dus niet meer voor de autoriteiten werkte en nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij of zijn broer ook maar iets te maken zouden hebben gehad met het werk van zijn vader en dus na zijn dood nog een bewust doelwit zouden kunnen geweest zijn voor de taliban, (ix) verzoeker niets kan vertellen bij de documenten die hij voorlegt ter staving van dit relaas, dat hij niet weet wat er in staat daar hij niet kan lezen, terwijl hij verklaarde 5 jaar naar school te zijn geweest alsook dat verzoeker foto's voorlegt van de verwondingen van zijn broer maar geen enkele foto kan voorleggen waarop hij en zijn broer samen te zien zijn en hij dan ook geen enkel bewijs levert dat de persoon op de foto werkelijk zijn broer is, (x) hoewel het CGVS op basis van verzoekers verklaringen het werk van zijn vader niet volledig betwist, verzoeker op basis van diezelfde verklaringen niet op voldoende overtuigende wijze aantoonde dat dit zou geresulteerd hebben in de moord op zijn ouders en een aanslag op zijn broer en dat hij hierdoor ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan, dat verzoekers letterlijke verklaringen hierover duidelijk zijn daar hij verklaarde nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest door de taliban, dat de bewering van verzoeker dat de taliban zeiden dat als hij in Afghanistan zou blijven hij dan in de toekomst met de regering zou gaan werken en dat dat niet mocht en hij hen moest vervoegen, louter speculatief van aard is en deze bovendien niet kan aantonen omdat hij het niet belangrijk genoeg vond om de brieven, gericht aan zijn vader en waarin voorgaande vermeld stond, deze te laten opsturen, (xi) uit verzoekers verklaringen over recent contact met zijn familie blijkt dat zijn broer nog steeds in Jalalabad verblijft samen met zijn gezin en dat verzoeker verklaart dat zijn broer niets heeft vernomen van de taliban na zijn vertrek, dat indien de taliban werkelijk op zoek zouden zijn naar verzoeker en zijn broer omwille van het werk van hun vader, logischerwijze kan verwacht worden

dat zij nog actief verder zoeken naar de broer, dat ze naar hem zouden informeren in de stad en hem zouden vinden in Jalalabad, dat het feit dat de taliban hem en zijn gezin nu volledig met rust laten volledig verzoekers persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging vanwege de taliban ondermijnt, (xii) de door verzoekers aangebrachte documenten aan de conclusie dat de motieven die verzoeker naar voren schuift ter staving van zijn asielaanvraag als onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging aantonen zodat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niets wijzigen, dat de taskara slechts een indicatie is van verzoekers Afghaanse identiteit, dat de documenten enkel waarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is gelet op de reeds gedane vaststellingen, dat verzoeker weinig concrete duiding kan geven bij de documenten die hij voorlegt betreffende het incident dat zijn broer zou zijn overkomen, dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning of bevestiging van de problemen die zijn vader zou hebben gehad met de taliban, hoewel verzoeker verklaart dat er verschillende brieven werden verstuurd en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan, veel valse documenten ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, Afghaanse documenten bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid en identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal dat hoewel verzoeker op basis van zijn verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Alisheng in de provincie Laghman, de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld daar op basis van verzoekers verklaringen hij concludeert dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Jalalabad en dat uit de informatie waarover hij beschikt blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard, dat de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is en dat er aldus voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 december 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6.1. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van het voorgehouden asielrelaas, doch doet geen enkele moeite om in te gaan op de concrete en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15-december 2004, nr. 138.480). Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.6.2. Daar waar verzoeker beweert dat goede trouw wordt vermoed en kwade trouw dient te worden bewezen, wijst de Raad erop dat dit civielrechtelijk beginsel niet van toepassing is in het asielcontentieux. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn, noch moet hij verzoekers kwade trouw aantonen.

2.6.3. Verzoeker argumenteert dat niet betwist wordt dat zijn vader als ingenieur voor de overheid werkte en verwijst naar de beleidsnota Afghanistan van februari 2010, alsook stelt hij dat in lijn met de genoemde 'Guidelines Afghanistan' van juli 2009 Afghaanse asielzoekers met een geloofwaardig risicoprofiel in principe als vluchteling worden erkend waarbij hij voorbeelden van risicoprofielen opsomt en argumenteert dat het gevoerde beleid ruim is en ook oog heeft voor bijzondere kwetsbare groepen als niet-begeleide minderjarigen en hij als zoon van zijn vader eenzelfde risicoprofiel heeft. In zoverre verzoeker zou menen dat niet-begeleide Afghaanse minderjarigen worden beschouwd als risicogroep, baseert hij zich op een verkeerde lezing van de beleidsnota, die enkel stelt dat het beleid oog heeft voor bijzonder kwetsbare groepen als niet-begeleide minderjarigen, maar niet aangeeft als zou de niet-begeleide minderjarigen ook meteen een risicoprofiel vormen. Waar verzoeker van mening is dat het beleid ruim is en ook oog heeft voor bijzondere kwetsbare groepen als niet-begeleide minderjarigen, dat hij als zoon van zijn vader eenzelfde risicoprofiel heeft en, rekening houdend met het feit dat hij nog minderjarig is, het CGVS de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen en hem dan ook als vluchteling had moeten erkennen, baseert hij zich ook hier op een verkeerde lezing van de beleidsnota. De beleidsnota geeft inderdaad aan dat personen die samenwerken met de overheid een risicoprofiel kunnen hebben. Verzoeker beantwoordt niet aan dit profiel. Verzoeker heeft niet samengewerkt met de overheid. De vader van verzoeker zou als elektronisch ingenieur gewerkt hebben bij het Directorate Office of Power and Electricity in Jalalabad, wat overigens in de bestreden beslissing niet volledig wordt betwist, doch verzoeker zelf niet, zodat hij zich niet dienstig naar de door hem aangehaalde beleidsnota kan verwijzen voor wat betreft de risicoprofielen. Verder dient nogmaals aangestipt te worden dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat hij persoonlijk vervolgd wordt omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Zoals reeds aangegeven, betwist verzoeker de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet.

Waar verzoeker nog de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige asielzoeker en de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen bij de beoordeling van dit dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan bij de asielprocedure, hij op het commissariaat-generaal gehoord werd in het bijzijn van zijn voogd en raadsman waarbij hij de mogelijkheid kreeg om, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren, de gehoren in kwestie werden afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en aan het einde van de bestreden beslissing de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

2.7. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

2.9. Verder is het de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker verklaarde, zoals blijkt uit het gehoorverslag van 13 april 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 20) dat zijn broer en diens gezin op dit moment in Jalalabad wonen zonder daar nu nog enige problemen te ondervinden vanwege de taliban, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het Commissariaat-generaal hier enkel uitgaat van veronderstellingen en zijn beslissing dan ook baseert op een veronderstelling. Op de vraag wat hij weet over de huidige situatie van zijn problemen in Afghanistan via zijn broer stelt verzoeker dat zijn broer vertelde dat hij niet buiten gaat, zeker niet tijdens de nacht en niet ver van zijn huis en dat hij bang is en op de vraag of hij nog iets gehoord had van de taliban sinds zijn vertrek, dat zijn broer nog niets gehoord had maar nu ergens anders leeft, maar wel nog in Jalalabad.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer een winkeleigenaar is en zijn vader meer dan 12 jaar gewerkt heeft als elektronisch ingenieur. Naar alle waarschijnlijkheid beschikt verzoeker over de nodige financiële middelen om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad. Bovendien heeft verzoeker, volgens zijn verklaringen, de laatste twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in Jalalabad doorgebracht. Verzoeker verklaarde verder 5 jaar naar school te zijn geweest en Dari, Pashtou en een beetje Engels te spreken, wat positief is met het oog op het vinden van werk daar of het verderzetten van zijn studies. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht op gewezen dat verzoeker beschikt over een afdoend en veilig familiaal netwerk in Jalalabad om verzoeker op te vangen en dat hij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in Afghanistan.

Op basis van deze elementen kon de commissaris-generaal terecht stellen dat verzoeker over een vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad. Verzoeker weerlegt deze motieven niet, doch stelt enkel dat hem op geen enkel ogenblik rechtstreeks de vraag werd gesteld of hij bij zijn broer in Jalalabad had kunnen vestigen of dat hij dit zou kunnen doen in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat hij enkel neutrale verklaringen aflegde met betrekking tot het beroep en de woonplaats van zijn broer en enkel stelde dat hij twee maanden in Jalalabad verbleef voor hij Afghanistan verliet, doch dat hij geen waardeoordeel heeft uitgesproken over de effectiviteit van enig familiaal netwerk in Afghanistan en dat het CGVS op basis van deze summere gegevens redelijkerwijze niet kon concluderen dat hij zich zou kunnen vestigen in Jalalabad, dat er aldus geen ernstig onderzoek is gevoerd naar een eventueel vestigingsalternatief. Verzoeker laat echter na aan te geven welke gegevens hij nog had willen toevoegen ter gelegenheid van een meer 'ernstig onderzoek', op basis waarvan de verwerende partij tot een andere conclusie zou zijn kunnen komen. In zoverre verzoeker doelt op het gegeven dat hij sinds geruime tijd geen contact meer kan leggen met zijn broer, dat de verbinding verbroken is en dat hij aldus in het ongewisse is over de situatie, de actuele verblijfplaats en de veiligheidssituatie van zijn broer, stelt de Raad vast dat verzoeker ter terechtzitting verklaart dat zijn broer zich nog steeds in Jalalabad bevindt, weliswaar op een andere plaats, en dat hij opnieuw contact heeft met zijn broer.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat er geen enkele zekerheid is dat zijn broer bereid is of de capaciteit heeft om hem voor onbepaalde tijd in huis te nemen, voert verzoeker geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hij niet bij zijn broer zou terecht kunnen. Immers dient op grond van de verklaringen van verzoeker vastgesteld te worden dat verzoeker en zijn broer ook voor verzoekers vlucht samenwoonden, dat zij een huis huurden in Jalalabad en dat hij daar aldus samen met zijn broer en diens vrouw en kinderen woonde, dat de huishuur betaald werd met de inkomsten van zijn broer, die winkeleigenaar was en met de gelden van zijn vader, zodat niet kan ingezien worden, en verzoeker dienaangaande ook geen gegevens aanbrengt, waarom verzoekers broer niet opnieuw bereid zou hem op te vangen.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat zijn broer bang is dat de taliban hem terug zal aanvallen, dat hij 'nog steeds' dreigbrieven ontvangt van de taliban, dat hij zich binnen Jalalabad 'beweegt' om uit de handen van de taliban te blijven en eveneens wil vluchten uit Jalalabad, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat het incident waarbij zijn broer zou zijn aangevallen dateert van eind 2010. Daarna verbleef verzoekers broer, volgens zijn verklaringen ter terechtzitting 3 maanden in het ziekenhuis voor herstel, waarna hij zich terug in Jalalabad begaf en zich op verschillende plaatsen in Jalalabad vestigde. Hoewel verzoeker reeds tijdens het gehoor op 13 april 2012 beweert dat zijn broer schrik heeft van een nieuwe aanval (gehoorverslag CGVS, p. 20), stelt verzoeker ter terechtzitting van 17 mei 2013 dat zijn broer zich nog steeds in Jalalabad bevindt, doch echter in een ander 'quartier'. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan na verzoekers vertrek, dat zijn broer niets meer hoorde van de taliban sinds zijn vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 20), zodat

verzoekers verklaring ter terechtzitting dat zijn broer wil vluchten uit Afghanistan niet geloofwaardig is, gezien zijn angst gebaseerd is op de feiten waarvoor verzoeker gevluht is en deze feiten dateren van twee en een half jaar geleden en verzoeker niet aangeeft waarom zijn broer, na zijn herstel, niet eerder vluchtte en zodat eveneens geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring ter terechtzitting dat na het incident met zijn broer, de dreigbrieven bleven komen en dat de taliban zijn broer op de verschillende plaatsen in Jalalabad lokaliseerden en dreigbrieven afleverden. Er dient immers vastgesteld te worden dat verzoeker de dreigbrieven voor de eerste keer vermeldt ter terechtzitting en deze verklaring geenszins kan ondersteunen met bewijsstukken.

In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat iedereen uit onveilig gebied in Afghanistan zich maar in de – zogenaamde veilige – stad zou moeten vestigen, dat subsidiaire bescherming dan een totaal lege doos wordt nu een vlucht naar het buitenland niet nodig is, nu er een alternatief in Afghanistan zelf bestaat, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat ‘iedereen’ uit onveilig gebied in Afghanistan zich in de veilige stad kan vestigen, nu de commissaris-generaal uitdrukkelijk stelt dat *“Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.”*, doch in geval van verzoeker, op basis van de motieven weergegeven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoeker, besloten kan worden dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Aldus wordt in onderhavig geval het bestaan van de veilige steden op zich niet voldoende geacht om te stellen dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad, maar wordt ook gekeken naar zijn persoonlijke situatie, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers gevolgtrekking dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van het district Alisheng, provincie Laghman en dat daar wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is, is dan ook niet dienstig.

Zoals reeds gesteld, kon de commissaris-generaal, gelet op de verklaringen van verzoeker, terecht stellen dat verzoeker over een vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad. Zoals hierboven uiteengezet, doen de verklaringen van verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift en ter terechtzitting geen afbreuk aan voornoemde vaststelling van de commissaris-generaal.

2.12. Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) “Afghanistan” *“Veiligheidssituatie Jalalabad (...)”*, van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten,

dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

2.13. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

2.14. Verzoeker bekritiseert de verwijzing van de commissaris-generaal naar de voornoemde SRB daar deze slechts gedeeltelijk is en komt op basis van dezelfde SRB tot de conclusie dat er in Jalalabad wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is. De Raad merkt op dat verzoeker zich zelf beperkt tot een selectieve lezing van het SRB en zo tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012 dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De bestreden beslissing ontkent immers niet dat er nog aanvallen plaatsvinden in Jalalabad, doch stelt dat deze hoofdzakelijk gericht zijn tegen de Afghaanse en internationale troepen en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. De door verzoeker aan het verzoekschrift bijgevoegde informatie betreffende een aanslag op een Amerikaanse NAVO-basis, op de luchthaven van Jalalabad van 12 december 2012 vermag geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie.

Waar verzoeker van mening is dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV, kan hij worden gevolgd. Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de beoordeling wel degelijk actueel is. Waar verzoeker echter meent dat de veiligheidssituatie bovendien dient beoordeeld te worden in het licht van de te verwachten evolutie en dat het algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten en de vijandelijkheden alsdan nog zullen escaleren en Jalalabad als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit zal worden, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen. Waar verzoeker wijst op de aanval op de luchthaven van Jalalabad in december 2012 en stelt dat het duidelijk is dat Jalalabad en omgeving terug oorlogsgebied is, wijst de Raad op wat hierboven dienaangaande reeds uiteengezet werd.

Verzoeker kan eveneens niet gevolgd worden waar hij stelt dat het weigeren van de subsidiaire bescherming op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar onzorgvuldig en onredelijk is, nu uit het voornoemde SRB duidelijk blijkt dat de beoordeelde periode niet amper één jaar betreft, maar bijna twee jaren. De Raad stelt opnieuw vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012 (1 jaar en 9 maanden)..

Aangaande de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat de commissaris-generaal niet voldoende rekening heeft gehouden met de blijvende onzekerheid of hij in geval van terugkeer naar zijn land van

herkomst wel de nodige garanties heeft naar veiligheid toe. Verzoeker staft zijn bewering niet dat er met betrekking tot dit aspect op de commissaris-generaal een resultaatsverbintenis zou rusten.

In zoverre verzoeker tot slot nog van mening is dat aan een bestuursbeslissing een nauwgezette belangenafweging ten gronde dient te liggen en hij deze nauwgezetheid niet terugvindt in de beslissing van de commissaris-generaal, dat het al dan niet bestaan van een afdoend en veilig en functionerend sociaal netwerk, voor hem, een niet-begeleide minderjarige, in Afghanistan niet (naar behoren) werd onderzocht, wijst de Raad op wat voorafgaat en stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal geen nauwgezet onderzoek heeft verricht, noch dat hij onvoldoende rekening zou gehouden hebben met verzoekers voorgehouden profiel.

De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER